

Sygn. akt: I C 1184/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Kukla
Protokolant:	Anna Guzik

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r.

sprawy z powództwa G. Ł.

przeciwko M. P.

o zapłatę kwoty 3619,80 zł

I. zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powoda G. Ł. kwotę 1819,80 zł (jeden tysiąc osiemset dziewiętnaście złotych 80/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi od kwoty 1500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) od dnia 21 lipca 2014 do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. znosi między stronami koszty postępowania.

UZASADNIENIE

WYROKU Z DNIA 13 CZERWCA 2016R.

Powód G. Ł. pozwem wniesionym w dniu 21 lipca 2014r. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. P. kwoty 3 300 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód podniósł, że zawarł z pozwanym prowadzącym działalność gospodarczą umowę o dzieło dotyczącą naprawy samochodu V. (...), która miała polegać na remoncie silnika, w tym głowicy i zestawu rozrządu. Za naprawę samochodu powód zapłacił kwotę 3300 zł , na potwierdzenie czego otrzymał paragon. Po kilku miesiącach użytkowania pojazdu w samochodzie powoda ponownie doszło do awarii i powód wystąpił z reklamacją do pozwanego, tej jednak reklamacji nie uznał. Powód przeprowadził poza sądem opinię uprawnionego rzeczoznawcy samochodowego, który po oględzinach samochodu powoda stwierdził, że przyczyną drugiej awarii samochodu było zmęczenie materiału szpilki mocującej rolkę napinającą paski rozrządu, co spowodowało jej urwanie, a w konsekwencji doprowadziło do mechanicznego uszkodzenia elementów pracujących układu rozrządu, a to z kolei spowodowało unieruchomienie silnika. Zdaniem powoda szpilka mocująca rolkę zamontowana przez pozwanego była częścią używaną. Powód zwrócił się do pozwanego pismem z dnia 9.05.2014r. o usunięcie wady, jednakże wezwanie to nie odniosło skutku. Następnie powód pismem z dnia 14.07.2014r. odstąpił od umowy.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów postępowania. Pozwany przyznał, że faktycznie przeprowadził naprawę samochodu powoda polegającą na remoncie silnika (wymianie rozrządu, regeneracji głowicy i inne prace), jednakże naprawę wykonał prawidłowo przy zachowaniu należytej staranności oraz zgodnie ze sztuką wykonywania zawodu mechanika. W szczególności głowica została zregenerowana w profesjonalnym zakładzie zajmującym się regeneracją głowic, a następnie sprawdzona. Zdaniem pozwanego do uszkodzenia silnika w samochodzie powoda doszło, ponieważ powód wykonał w samochodzie tzw. chip-tuning. Zabieg ten spowodował zmianę sposobu sterowania pracą silnika i podniesienie jego mocy, co spowodowało zwiększenie obciążeń dynamicznych i poważne obciążenie elementów silnika, w konsekwencji czego doszło do urwania przedmiotowej szpilki. Zdaniem pozwanego fakt przeprowadzenia przez powoda zabiegu chip-tuning potwierdza fakt, że powód w dniu 3.05.2014r. w godzinach rannych wtargnął z osobami trzecimi na posesję pozwanego i odholował swój częściowo zdemontowany samochód, ponieważ wcześniej został poinformowany przez pozwanego, że samochód zostanie zbadany pod kątem przeprowadzenia zabiegu chip-tuning.

Pismem z dnia 30.05.2016r. (k. 133-134) złożonym na rozprawie w dniu 30.05.2016r. powód rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 319,80 zł (tytułem holowania samochodu do innego mechanika) oraz wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego dalszych kosztów postępowania w kwocie 1259,92 zł, na co składają się koszty zakupu biletu samolotowego z Francji do Polski i z powrotem (524,92 zł według kursu euro na dzień 27.05.2016r.) i koszt wynajmu samochodu zastępczego na okres pobytu w Polsce w okresie rozprawy, na której powód był przesłuchiwany (735 zł).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył, co następuje:

W czerwcu 2013r. powód G. Ł. wracał z rodziną z P. samochodem V. (...). W okolicach K. na autostradzie w samochodzie powoda zgaśł silnik i samochód zatrzymał się. Powód wezwał pomoc drogową i przetransportował swój uszkodzony samochód do pozwanego, z którym wcześniej porozumiał się telefonicznie. Pozwany miał ustalić przyczynę uszkodzenia samochodu i zakres jego naprawy. Pozwany ustalił, że w samochodzie urwał się pasek rozrządu oraz prawdopodobnie doszło do uszkodzenia zaworów i być może głowicy. Strony zgodnie ustaliły, że pozwany wykona naprawę silnika w samochodzie powoda, w szczególności wymieni rozrząd na nowy, oleje, filtry, płyny, alternator, pompę wspomagania, pasek osprzętu do klimatyzacji. Pozwany poinformował powoda, że jeśli nie doszło do mechanicznego uszkodzenia głowicy, to wystarczy taką głowicę zregenerować, na co powód przystał; koszt regeneracji głowicy to około 400 zł, zaś koszt nowej głowicy to ponad 3 000 zł. Pozwany poinformował powoda również, że jeśli wyjdą – po rozebraniu samochodu – inne usterki to wstępny koszt naprawy wskazany na 2 000 zł może wzrosnąć, co powód również zaakceptował. Po rozebraniu silnika okazało się, że osiem sztuk podstawiaczy zaworowych kwalifikowało się do wymiany ze względu na zużycie, a ponadto doszły do wymiany uszczelnienia na tzw. pompowtryskiwaczach. Łącznie za naprawę samochodu powoda pozwany zainkasował kwotę 3 300 zł; w skład tej kwoty wchodziły koszty części, płyny, oleje, filtry, robocizna pozwanego i koszt regeneracji głowicy. Głowica z samochodu powoda była regenerowana w profesjonalnym zakładzie (...) zajmującym się regeneracją głowic samochodowych; regeneracja głowicy polegała na wymianie skrzywionych zaworów i części, które były uszkodzone (prowadnic i uszczelniaczy), a które następnie zostały wymienione na nowe. Głowica po regeneracji została sprawdzona w zakładzie (...) i działała; koszt regeneracji głowicy wyniósł 400 zł.

Następnie z samochodu powoda korzystała jego żona. W 2014r. powód jechał swym samochodem i ponownie nastąpiła w nim awaria – urwał się pasek rozrządu. Powód przetransportował samochód do pozwanego i chciał, aby pozwany w ramach gwarancji pokrył koszty ponownej naprawy samochodu, jednakże pozwany do winy nie poczuwał się i samochodu nie naprawił.

Powód zlecił przeprowadzenie prywatnej opinii technicznej biegłemu K. M. i biegły – po oględzinach samochodu w warsztacie pozwanego - w opinii z 05 maja 2014 (k.12-13) stwierdził, że prawdopodobnie na wskutek zmęczenia materiału szpilki mocującej rolkę napinającą paska rozrządu doszło do jej urwania, co było przyczyną zaistnienia szkody w samochodzie powoda; po wypadnięciu rolki z miejsca mocowania nastąpiło jej mechaniczne uszkodzenie

przez pracujące elementy układu rozrządu, czego następstwem było zmniejszenie napięcia paska zębatego, co w efekcie spowodowało zmianę faz rozrządu.

W dniu 3.05.2014r. w godzinach rannych powód z osobami trzecimi wtargnął na posesję pozwanego i wbrew woli pozwanego odholował swój częściowo zdemontowany samochód w nieznanym kierunku.

Pismem z dnia 09 maja 2014 (k.14-15) powód wezwał pozwanego w terminie dni 7 do usunięcia wady samochodu powstałej wskutek nieprawidłowego wykonania remontu silnika przez pozwanego oraz zwrotu zatrzymanych części tego samochodu, z zastrzeżeniem że brak naprawy we wskazanym wyżej terminie skutkował będzie odstąpieniem przez powoda od umowy naprawy i żądaniem zwrotu kwoty 3300 zł, jak również żądaniem odszkodowania za dalszą szkodę jaką poniósł powód.

Pozwany pismem z 22 maja 2014 (k.16-17) odmówił wykonania naprawy żądanej przez powoda, zarzucając, że naprawę samochodu powoda w czerwcu 2013 wykonał z zachowaniem należytej staranności, zaś wszystkie elementy rozrządu były fabrycznie nowe, bez jakichkolwiek widocznych wad czy uszkodzeń. Zdaniem pozwanego z opinii biegłego M. wynika, że przyczyną awarii samochodu powoda było zmęczenie materiału, z którego wykonana została przedmiotowa szpilka, co było wywołane działaniem obciążenia o charakterze dynamicznym, a co nie wynikło z winy pozwanego. Ponadto pozwany zarzucił, że w samochodzie powoda przeprowadzony został zabieg tzw. chip tuningu, który podniósł moc silnika i mógł spowodować uszkodzenie przedmiotowej szpilki.

Pismem z dnia 14 lipca 2014 (k.18-19) powód oświadczył pozwanemu, że odstępuje od zawartej z nim umowy naprawy przedmiotowego samochodu, ponieważ przedmiotowa naprawa została wykonana niezgodnie z umową, a samochód powoda nie nadaje się do użytku. Ponadto powód wezwał pozwanego o zwrot kwoty 3300 zł.

Pozwany pismem z dnia 29 lipca 2014 (k.44-46) oświadczył powodowi, że odstąpienie powoda od umowy w zakresie naprawy samochodu v. (...) było nieskuteczne wobec bezzasadności twierdzeń powoda, a awaria samochodu powoda nie nastąpiła z winy pozwanego.

Następnie powód przewiózł pojazd do mechanika G. S. (1) do K. celem jego naprawy; za przewiezienie pojazdu do mechanika powód zapłacił 319,80 zł. G. S. (1) wymienił w samochodzie powoda rozrząd, za co powód zapłacił 1500 zł.

Biegły z zakresu techniki samochodowej G. S. (2) w opinii z 28 grudnia 2015 (k.98- 112) stwierdził, że naprawa samochodu powoda przeprowadzona przez pozwanego w czerwcu 2013 nie została wykonana prawidłowo, w szczególności element mocujący rolkę napinacza paska rozrządu nie został wymieniony na nowy lub układ rolki napinacza paska rozrządu został nieprawidłowo zamontowany. Biegły stwierdził, że nawet gdyby szpilka mocująca została faktycznie wymieniona na nową (a w rachunkach brak jest potwierdzenia zakupu tego elementu), to istnieje możliwość uszkodzenia takiego nowego elementu poprzez przeprowadzenie w sposób nieprawidłowy wymiany rolki prowadzącej przez przeciągnięcie śruby mocującej użyciem zbyt dużej siły lub przez dokręcenie ze zbyt małym momentem powodującym nieprawidłowe mocowanie rolki napinacza. Główną przyczyną awarii silnika w samochodzie powoda było pęknięcie śruby mocującej rolkę napinającą pasek rozrządu, a spowodowane to było brakiem prawidłowego napięcia paska rozrządu. Ponadto biegły stwierdził, że nie jest w stanie ustalić, czy w samochodzie powoda został przeprowadzony zabieg chip tuningu, a można byłoby to stwierdzić badaniem przeprowadzonym przez specjalistyczną jednostkę. Zdaniem biegłego nawet gdyby przyjąć, że w samochodzie powoda chip tuning został faktycznie przeprowadzony, to nie mógłby spowodować uszkodzenia samochodu powoda, w szczególności elementów rozrządu, ponieważ zwiększenie mocy o 20-30% nie powinno mieć wpływu na wytrzymałość napędu układu rozrządu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- paragonu (k. 10),
- odpowiedzi na reklamację z 2.05.2014r. (k. 11),

- prywatnej opinii technicznej rzeczoznawcy K. M. z 5.05.2014r. (k. 12-13),
- pisma powoda z dnia 9.05.2014r. wraz z dowodem nadania (k. 14-15),
- pisma pozwanego z dnia 22.05.2014r. z dowodem nadania (k. 39-43),
- oświadczenia o odstąpieniu od umowy z dnia 14.07.2014r. wraz z dowodem nadania (k. 18-19),
- dokumentacji fotograficznej na płycie CD (k. 20),
- faktur Vat z 25.06.2013r. i 27.06.2013r. (k. 36-37),
- pisma pozwanego z dnia 29.07.2014r. z dowodem nadania (k. 44-46),
- zeznań świadków: P. S. (k. 58), J. K. (k. 58-59), H. K. (k. 59-60), G. K. (k. 60), G. S. (1) (k. 80), T. W. (k. 80),
- czterech czarno-białych kserokopii zdjęć (k. 64-67),
- zeznań powoda (k. 70-71),
- zeznań pozwanego (k. 71-72),
- opinii biegłego G. S. (2) z 28.12.2015r. (k. 98-112),
- faktury Vat nr (...) z dnia 23.09.2014r.,
- umowy najmu pojazdu z dnia 13.03.2015r.,
- potwierdzenia rezerwacji R. z 3.03.2015r.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów, który dał wiarę generalnie w całości jak spójnym, logicznym i wzajemnie niesprzecznym. Sąd nie dał wiary jedynie twierdzeniom pozwanego oraz świadka G. K., jakoby w samochodzie powoda miał zostać przeprowadzony zabieg chip tuningu (co z kolei miało spowodować awarię samochodu z kwietnia 2014) ponieważ twierdzenia te nie zostały poparte obiektywnymi dowodami, w szczególności opinią biegłego. Z opinii biegłego wynika, że nie wiadomo czy w samochodzie powoda przeprowadzono ów zabieg, a gdyby nawet był przeprowadzony, to nie mógłby spowodować takiej awarii samochodu jaka miała miejsce w kwietniu 2014. Należy zauważyć, że kluczowa dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy była treść opinii biegłego G. S. (2), osoby posiadającej wiadomości specjalne z zakresu motoryzacji. Biegły szczegółowo i wnikliwie wyjaśnił przyczyny awarii samochodu powoda, odpowiedział na pytania sądu, ponadto jego opinia nie była kwestionowana przez strony działające za pośrednictwem profesjonalnych pełnomocników.

Nie ulega wątpliwości, że strony łączyła umowa o dzieło, a przedmiotowym dziełem była naprawa samochodu powoda przez pozwanego w ramach prowadzonej zarobkowej działalności gospodarczej.

Zgodnie z przepisem art. 627¹ kc (który obowiązywał do 25 grudnia 2014, czyli w czasie zawarcia i wykonania umowy naprawy samochodu z czerwca 2013) do umowy zawartej w zakresie działalności przedsiębiorstwa przyjmującego zamówienie z osobą fizyczną, która zamawia dzieło będące rzeczą ruchomą w celu nie związanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży konsumenckiej.

Zgodnie z przepisem art. 8 ust 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (obowiązującej w czasie zawarcia i wykonania umowy naprawy samochodu z czerwca 2013) jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust 1 – kiedy towar jest niezgodny z umową – nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia

ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru z umową jest nieistotna. Natomiast zgodnie z art. 6 ustawy z 27 lipca 2002 za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową uważa się również nieprawidłowość w jego zamiatowaniu i uruchomieniu.

Niezgodność naprawy samochodu z umową, którą pozwany przeprowadził w czerwcu 2013 była istotna, ponieważ samochód powoda nie mógł jeździć.

Zawarte w piśmie powoda z dnia 14 lipca 2014 oświadczenie o odstąpieniu od umowy było skuteczne – ponieważ pozwany w wyznaczonym terminie usterki nie naprawił - jedynie w części dotyczącej naprawy samochodu, której pozwany dokonał wadliwie (dotyczącej wymiany elementów układu rozrządu). Nie mogło dojść do sytuacji, że powód oświadczeniem o odstąpieniu od umowy odstępuje również od tej części umowy naprawy samochodu, którą pozwany wykonał w sposób prawidłowy, ponieważ powód takiego uprawnienia nie posiadał; doprowadziłoby to do sytuacji, że powód byłby bezpodstawnie wzbogacony kosztem pozwanego o pewną część naprawy, którą ten wykonał prawidłowo, za co otrzymał wynagrodzenie (w tym za robociznę, części, regenerację głowicy, płyny, oleje).

Wskutek złożenia przez powoda oświadczenia o odstąpieniu od umowy nastąpiło wygaśnięcie jeszcze niespełnionych obowiązków (świadczeń z umowy), a dotychczasowy stosunek zobowiązaniowy przekształcił się w stosunek likwidacyjny, którego treścią stały się obowiązki zwrotu otrzymanych świadczeń i kompensacja szkody poniesionej przez powoda; oświadczenie powoda o odstąpieniu od umowy w okolicznościach niniejszej sprawy ograniczone było do części naprawy samochodu przeprowadzonej wadliwie.

Pozwany wykonał powodowi w ramach łączącej ich umowy o dzieło szeregu napraw i wymian, w szczególności wymienił elementy układu rozrządu w tym rolkę prowadzącą, rolkę napinającą, napinacz paska rozrządu, pompę cieczy chłodzącej, paski wieloklinowe i rolki napinające, przeprowadził regenerację głowicy silnika w zakładzie trudniącym się takimi regeneracjami, wymienił oleje, filtry, płyny, alternator, pompę wspomagania i pasek osprzętu do klimatyzacji, jak również osiem podstawiaczy zaworowych i uszczelnienia na tzw. pompowtryskiwaczach. Za naprawę - co zostało ustalone wcześniej – powód zapłacił pozwanemu 3300 zł. Jednakże należy stwierdzić, że część naprawy wykonana została przez pozwanego wadliwie, w szczególności ta dotycząca wymiany elementów układu rozrządu; wadliwie wykonana naprawa spowodowała kolejną awarię samochodu powoda w kwietniu 2014, za której usunięcie powód zapłacił mechanikowi S. kolejne 1500 zł oraz kwotę 319,80 zł za przewiezienie samochodu lawetą do mechanika S.. W związku z tym jedynie koszty faktycznie poniesionej przez powoda szkody wskutek wadliwej naprawy samochodu przez pozwanego należą się powodowi; stanowią one kwotę 1819,80 zł (1500 zł koszty naprawy u mechanika S. i 319,80 zł tytułem lawetowania samochodu).

Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu od dnia jego wniesienia mając na względzie przepis art. 481 § 1,2 kc. Należy zauważyć, że powód z żądaniem zwrotu kwoty 3300 zł wystąpił do pozwanego w piśmie z dnia 14 lipca 2014 wysłanym w dniu 18 lipca 2014 i można z prawdopodobieństwem równym pewności przyjąć, że pozwany pismo otrzymał przed dniem wniesienia pozwu.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w I punkcie na podstawie wyżej opisanych przepisów oraz art. 471 kc, oddalając powództwo jako bezzasadne w pozostałym zakresie jak w punkcie II wyroku.

Sąd nie uwzględnił zgłoszonego do protokołu w dniu 30 maja 2016 żądania powoda o zasądzenie od rozszerzonej piśmie z 30 maja 2016 części pozwu odnośnie kwoty 319,80 zł (kosztów transportu samochodu powoda po awarii) odsetek ustawowych płatnych od dnia 30 maja 2016, ponieważ – zgodnie z przepisem art. 193 § 2¹ kpc - zmiana powództwa może być dokonana jedynie w piśmie procesowym, a w piśmie powoda z 30 maja 2016 nie było zawarte żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 319,80 zł stanowiącej koszt transportu samochodu powoda po awarii.

W niniejszej sprawie strony poniosły następujące koszty postępowania:

1. powód poniósł koszty zastępstwa adwokackiego (600 zł), opłaty od pozwu (100 zł – k.3), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł – k.9) i połowę kosztów opinii biegłego w kwocie 420,42 zł, co daje łączną sumę kosztów procesu w kwocie 1137,42 zł;

2. pozwany poniósł koszty zastępstwa radcowskiego (600 zł), połowę kosztów opinii biegłego (420,42 zł) i koszt przejazdu do Sądu zgłoszonego przez pozwanego świadka (34,30 zł), co daje łączną sumę kosztów procesu 1054,72 zł.

Powód dochodził zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwoty 3619,80 zł, a w punkcie I wyroku zasądzone na jego rzecz kwotę 1819,80 zł, czyli połowę dochodzonego roszczenia; zatem zarówno powód jak i pozwany utrzymali się ze swymi żądaniami w 50 procentach . Mając powyższe na względzie, a w szczególności fakt iż strony wygrały i przegrały sprawę w równych częściach, a ponieśli w sprawie koszty podobnej wysokości sąd na podstawie przepisu art. 100 kpc zniósł między stronami koszty postępowania jak w punkcie III wyroku.

Sąd nie uwzględnił wniosku powoda zgłoszonego w piśmie z dnia 30 maja 2016 (k.133-134) odnośnie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1259,92 zł tytułem kosztów związanych z dojazdem na rozprawę w dniu 16 marca 2015 celem przesłuchania powoda w charakterze strony (kosztów przelotu i wynajmu samochodu zastępczego). Należy zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 98 § 3 kpc do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednakże nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa stron. Powód na termin rozprawy wyznaczonej w dniu 16 marca 2015 nie był wzywany, a został zawiadomiony o terminie; na zawiadomieniu wysłanym do powoda widniał zapis „stawiennictwo na rozprawę jest nieobowiązkowe”. Ponadto na tej rozprawie powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem i nie było – dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy i realizacji praw powoda - obiektywnej konieczności przesłuchania powoda, ponieważ kluczowa była treść opinii biegłego. Należy również zauważyć, że żądanie powoda wyartykułowane w piśmie z 30 maja 2016 dotyczy dodatkowych kosztów postępowania wynoszących 1259,92 zł, podczas gdy z treści art. 98 § 2 kpc wynika, że suma kosztów przejazdów nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata; wynagrodzenie adwokata to w niniejszej sprawie 600 zł, a kwota dochodzona przez powoda tytułem dodatkowych kosztów procesu pismem z 30 maja 2016 jest ponad dwukrotnie wyższa od wynagrodzenia jednego adwokata.

ZARZĄDZENIE

1. Wyrok z uzasadnieniem doręczyć adw. G. S..

2. K.. 14 dni.